

אורי (אוריאל) פלג

בן מרים וזלמן פנצ'סניקוב ז"ל

נולד : כ"א סיון ה'תרפ"ד - 29/06/1929
נפטר : ה' ניסן ה'תשס"ה - 14/04/2005

לספר על אורי פלג בקיצור נמרץ, זו משימה קשה עד בלתי אפשרית כמעט. כמו לקרוא רשימת מכולת ארוכה מאד מאוד... אבל זו בקשת המשפחה, ואני מכבדת את רצונה ולכן אקרא את הרשימה הכי קצרה האפשרית, כפי שנכתבה בעבר בעלונינו במדור "עשו היסטוריה", וגם נשלחה למועצה האזורית שלנו לפני יום העצמאות מתוך מחשבה, תקווה ורצון, שיוענק לו פרס המועצה או אות הוקרה על פעילותו הרבה.

אורי נולד באביב 1929 למרים וזלמן החלוצים שהגיעו מרוסיה, והיו בין מייסדי קרית-חיים. כשהיה בן 10 החליטו הוריו לעבור לקיבוץ אשדות יעקב, לפי הצעתו של מאיר נחושתן ז"ל, שהיה חברו הטוב של זלמן. באפריל 1948, עוד לפני שהוכרז על הקמת מדינת ישראל, נפצע אורי ברגלו בפעולה בצמח, ונלקח לביה"ח בטבריה. ב-1952 מגייס אותו 'האיחוד' לפעילות בתנועת ה"נוער העובד". אשדות מסרבת בתחילה, כי היא מעוניינת שאורי ידריך את "חברת-הילדים" לאחר 'הלם' הפילוג, אך לבסוף כולם מקבלים את צו השעה ואת דין התנועה ואורי יוצא להיות גזבר התנועה. תוך כדי עיסוקיו הוא מגלה את רינה (לבית שפירא) – פלמ"חניקית ממייסדות קיבוץ ארז בדרום הם נישאים ואורי מתחיל ללמד בבית-הספר שלנו מלאכת-יד לבנים (נגרות), וכעבור זמן קצר, ייקח על עצמו את ניהולו של ביה"ס.

ב-1956 נולדת הבת הבכורה סמדר תבל"א. אחיו הצעיר והאהוב דני (דניאל) נהרג מעט לפני "מבצע קדש", ולבנו שנולד אחרי סמדר קרא אורי ע"ש אחיו - דני. באותו זמן הוא נענה לבקשת ה"איחוד" לבנות עבור משרד החוץ דגמים לתערוכה נודדת שתוצג בארבע מדינות באפריקה. אח"כ יבנה גם את תערוכת "משפחת הקיבוץ" שתוצג בתל-אביב לרגל יובלה של דגניה - "אם הקבוצות".

ב-1959 הוא נבחר ל"מזכירות הרחבה", למרות מחאת הנהלת ביה"ס, ובמקביל מרכז גם את ועדת התרבות. כעבור שנה הוא כבר מזכיר הקיבוץ בפעם הראשונה. סוף-סוף מזכיר מבני הדור השני, שמבין ויודע מה הם צרכיו של הדור הצעיר.

ב-1964 הוא יוצא ללמוד עיצוב פנים ב"בצלאל" בירושלים ובחג ה-40 ליסוד קיבוצנו הוא מביים את המחזה "מסעו המופלא של הקרפד", מאת מחזאי אלמוני באותם ימים - יעקב שבתאי. ב-1965 הוא זוכה בפרס שני בתחרות "עיצוב המוצר בענף הצעצועים ומשחקי הילדים" שיזם משרד המסחר והתעשייה.

הדגם, שהוצב אח"כ סמוך לגן תאנה ונקרא "המכמש", שימש דורות של ילדינו, עד שנשבר והוחלף. ב-1966 נבחר אורי בפעם השנייה למזכיר. כעבור שלוש שנים נהרג

בנו הפעוט טל, שאחריו נולדה יעלי בת הזקונים, ואורי כובש את כאבו וממשיך לנצח על מלאכת בנית חדר האוכל, אחרי שהצריך השבדי הישן ששימש אותנו, נפגע בהפגזה, אחת מני רבות, שניתכו עלינו באותם ימים של "מלחמת ההתשה".

ב-1971 הוא נבחר למזכיר בפעם השלישית. בימי נלחמת יום הכיפורים הוא מחליף את המזכיר שגויס לפתע, וב-1976 הוא שוב ממזכר בפעם הרביעית. אח"כ יוצא אורי לעבוד במחלקת התכנון של התק"ס וב-1985 כאשר חוזר, הוא מתכנן ואחראי על בניית "בית-אחדות" - הבית הסיעודי שלנו, לרווחתם של וותיקי הקיבוץ.

ב-1989 אורי מתמנה למנהל "המכון לאומנויות" שב-"מכללת עמק-הירדן" בצמח. אח"כ שוב חוזר לעבוד בבית: תוספות ב"לוג", שיפוצים והתאמת בבניינים ותיקים ללינה הכפרית. לאחר שלמד את אומנות הקדרות, הוא מייצר כדים, סירים וקדרות יפהפיים מחרס, עד שתשו כוחותיו, ובעקבות נפילה שהחמירה את מצבו, הוכרח לשהות בבית הסיעודי, שאותו יצר כמה שנים לפני-כן.

באחד העלונים בהם רואיין לקראת יום ההולדת ה-62 של אשדות אמר אורי: "...אני לא אוהב את הליטוף העצמי ואת ההלקאה העצמית, אך מצד שני, אני בעד עשייה. אני אוהב את אשדות וחי בה, כי זה המקום הכי פחות גרוע לחיות בו... אני לא אוהב באשדות את היותנו בתהליך מהיר מדי, לטעמי, לקראת היותנו דומים למקומות אחרים".

היה לו אופי גיינג'י: נמרץ, פיקח, חריף. תמיד בעשייה, בפעולה. פעם סיפרה לי אמו מרים, שמאוד חששה לעתידו של אורי, כאשר עברו מקרית-חיים לקיבוץ, כי אחיו הצעיר דני נקלט מיד בחברת הילדים בני גילו, ואילו אורי אהב להתבודד עם דפי נייר, לצייר, לשרטט ולתכנן. אז מה יהיה עם הילד הזה, חשבה לעצמה. אח"כ נוכחה לדעת שילדה הבכור נקלט ועוד איך. ארבע פעמים מזכיר, מנהל ביי"ס, ועדות תרבות, מיתאר. מתכנן, במאי, בונה, בונה ובונה...ומה לא??? כל-כך הרבה עשייה ב-74 שנים.

לרינה הרעיה הנאמנה, לילדים: סמדר, דני ויעלי, לכלה ולחתנים, לנכדים ולנכדות שאורי כל-כך אהב והיה גאה בכם. חיזקו ואימצו, כי היה לכם אבא וסבא נהדר ועצום, איש מעשה שהיה גם אמן בעל נפש רגישה ואוהבת. נשמתו בוודאי שמחה כבר לעזוב את גופו המעונה, שהסב לו צער רב באחרית ימיו, וכל יתר מעשיו ופועלו של אורי הלא הם כתובים בספר דברי הימים (לכשיכתב בע"ה) של קבוץ אשדות יעקב איחוד.

אנחנו נפרדים ממך בצער רב, אך מקווים שעכשיו כבר יותר קל לך. ואל תדאג אורי, אני זוכרת היטב את בקשתך ואמלאנה.

באהבה והערכה רבה, בשם חברי קיבוץ אשדות יעקב

עמליה דיין בת-ארי.